

Röpina võistlustantsijad jätkuvalt edukad

22. oktoobril toimus Vaidas „Magusa Alguse” võistlustantsu-turniir.

Juunior I 6-tantsu võistlusel võitsid I koha **Joosep** ja **Hanna Heering** ja V koha **Timo Laanelind – Inga Ulm**.

Järgmised võistlused toimusid juba 19. novembril Jõgeval. Finaali pääsesid Juunior I 4-tantsu võistlusel **Marten Salve – Marit Looirts**. Tubliit esinesid ka L2 vk. **Denis Semjonov – Olivia Tund**, kes saavutasid 7. koha. L1 vk. olid 8. kohal **Kert Hüdsi – Triin Junson**. 4. detsembril Kehras saavutasid **Mihkel Peterson-Maarja-Liis Metsla** E-klassi karikavõistlustel 7. koha standard-tantsudes.

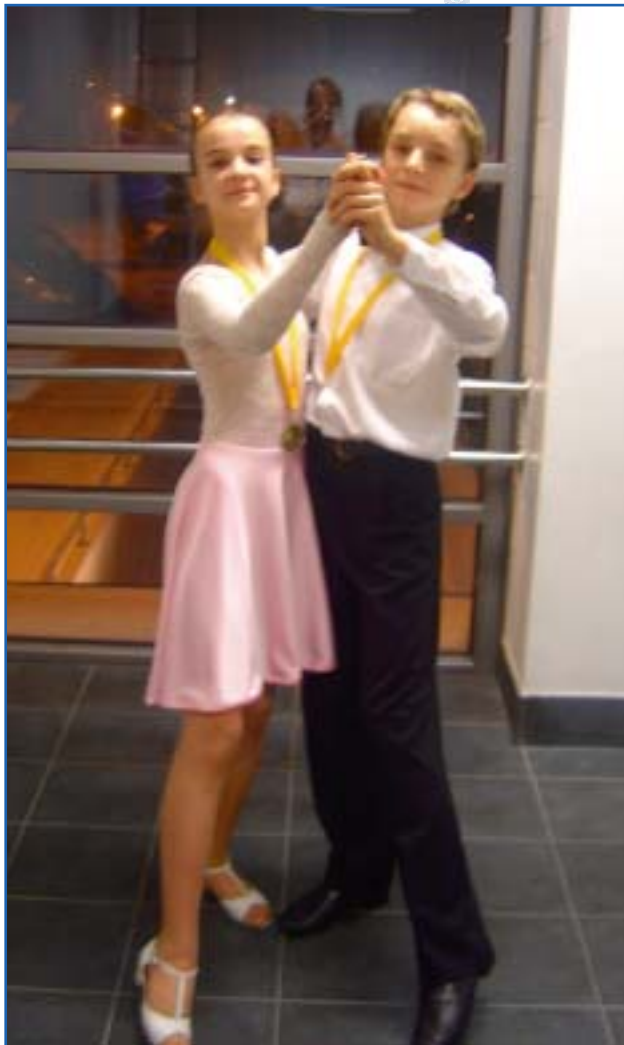
4. novembril oli taas meeldiv võimalus veeta mõnus õhtu Stiili Tantsusalongis. Seekord olid külalisteks tantsustuudio „Hetero” tantsutüdrukud, kes esitasid renessansiaegseid tantsu. Rahvale õpetati seltskonnatantsu brandle, mis on pärit 16. sajandi Itaaliast.

Meeldivaks üllatuseks oli oma moderne tantsuga Maarja Pärn, kes on I.D.A tantsufestivali laureaat.

Loodame, et järgmisel üritusel oleks ka röpinalastel suurem huvi, sest õhtu oli väga tore.

Tiiu Kõlli

„Stiili” Röpina osakonna juhatuse liige

Joosep ja Hanna Heering.

*Kõige ilusamad jäälilled aknale!
Kõige säravamad küünlad kuusele!
Kõige puhtamad tunded südamesse!
Kauneid jõule!
Head vana-aasta lõppu!
Edukat uut aastat!*

Röpina Rahvaleht

*On jõuluhõngu looduses ja lumes,
on jõulumõtteid, soove meie unes...
Las tulla kauneid päevi üh
las olla õnn meil igapäev k*

*Kauneid jõule!
Teie Inge Hirn*

Ükski võit ei tule kergelt

Osalesime klassiga RMK konkursil „Meie metsa elulugu”, mille raames pidime uurima teatud osa metsast. Siinkohal suur tänu Airi Varikule ja Galina Kinksile, tänu kelle abile mahukas uurimustöö valmis sai.

Meie üllatuseks selguski novembris, et olime võitnud preemia-reisi Pähni loodusõpperajale. Päev enne sõitu oli ilm talvine ja ilus, söidupäeval aga sadas vihma. Tuult ja vihma trotsides kõndisime mööda loodusrada, sest soovisime leida taas huvitavat loodusest ja seda piltidele jäädvustada, et järgmisel RMK konkursil jälle osaleda. See meil ka õnnestus, sest teel kohtasime Eesti suurimat haaba, metskitse jälgi, metsamajakesi puhkamiseks. Tõelist laastamistööd olid teinud koprad, kes kogusid söömiseks rasva talve üleelamiseks.

Kui oled läinud loodusesse, siis ära unusta metsloomi! Meie ehtisime neile tõelise jõulupuuga ning loodame, et see oli loomadele suureks üllatuseks ning samaaegselt täitis ka nende kõhtu.

Külastage kindlasti Pähni loodusrada, sest Teid võtavad vastu sõbralikud inimesed ja teevad teie päeva tõeliselt meeldivaks.

Röpina ÜG 7b klass

Kaunistasime metsloomadele jõulupuuga. Marika Ääremaa foto.

Minu isa/ vanaisa oli õpetaja

Röpina Koduloo- ja Aiandusmuuseum korraldas reedel, 25. novembril muuseumisõpradele ürituse „Minu isa/ vanaisa oli õpetaja”. Kohale oli tulnud väga palju vanemapoolset rahvast, saalis istus ka enamasti Röpina pensionäridest õpetajaid.

Paul Lepmani meenutas tema tütar Laine-Elise Lepma, Paul Heeringu kohta tegi ettekande tütre tütar Tiiu Must. Paul Songist rääkis poeg Karl Songi ja Jaan Bundberg-Ainelost pajatas poeg Ago Ainelo.

Kuulati ära väga huvitavad ja mälestusterohked esinemised. Kõik neli meest, kellest räägiti, olid oma ala tõelised meistrid, lisaks aktiivsed ühiskonnategelased. Koduloo-uurija Helle Kõlli tegi ettepaneku: tohutu vaim ja tohutu võim on Röpinas koos. Oleks

päramine aeg kõik materjal raamatuks kokku kirjutada.

Muuseumi juhataja Kersti Murumets salvestas ettekanded ka videosse.

Vaike Kivistik kutsus koosolijaid üles astuma muuseumisõprade seltsingusse. Kel huvi, võis kohe saada seltsingu liikmeks.

Kaja Kälissaar tänas muuseumi töötajaid ürituste eest, millest rahvas meelsasti osa võtab.

Vaike Kivistik lõpetas ürituse sõnadega: me saime täna väga palju rikkamaks. Muuseumisõpradele suur tänu muuseumi poolt.

Röpina Rahvaleht

Muuseumisõpru kogunes saali nii palju, et toole tuli juurde tuua.

Laine-Elise Lepma räägib oma isast Paul Leppmast.

Kino kurvad viisid

Kino mängis üht nukrat viit. Aga Kino viis on peaaegu alati nukker. Melanhoolia voolab kehasse seda kuulates. Miks ma täna üldse vanavanemate juurde pidin minema? Justkui oli midagi olulist... ei mäleta.

Väljas oli külm ja karge talveilm. Puud härmas ja üldse kogu see krempel, mis kauni talveilmaga kokku käib. Inimesed näisid ka kuidagi eriti ülevas meeleolus olevat. Kell näitas juba pikemat aega pärastlõunat ning sisikond justkui keeraskokku. Miks, kuhu ja millal ma minema pidingi? Ahjaa, suund oli Sillapääle.

Silla peal kõndides valdas mind tõeline külmatunne. „Kurask, ikka oleks pidanud teise kampsuni selga panema!” mõtlesin ma ning olin enda peale jube kuri. Vandusin veel kaua külma, tulist ja leiget kurja. Pleierist kostus ansambel Kino kitarrisoolo. Kitarr oli ilmselgelt häälest ära.

See oli viimane asi, millele ma mõelda jõudsin. Siis hakkasid koostööd tegema hõõrdumine ja gravitatsioon ning mina lendasin. Kukkusin, käisin pikali, kuidas kellelegi. „Taga targemaks!”

Vanamemme maja oli juba hoopis lähedal. Lisasin tempot, et kiiremini kohale jõuda. Kõndisin nina maas ja hästi kompaktselt, et soojem oleks ning minu häälestus oli suur, kui memme maja koha pealt naeratas mulle vastu auk. Maja seal igal juhul küll polnud.

Võib vist ette kujutada, millise rumala ja ehmunud näoga ma seda tühjust vaatasin. Pleier klõpsatas kinni. Kas kõik sai täna halvasti minna või sai küll? Minust liugles üle kahtlane väri. Ajasin pea kuklasse, et asjas selgust saada.

Ma polnud tegelikult varem hallutsinatsioonide näinud ja narkootilisi aineid polnud ma ka pruukinud. Minust libises üle memme maja. Koos kõrvalhoonetega. Ema ning õde viipasid mulle, et tulgu ma ometi appi.

„Ahaa, seal ongi redel!” mõtlesin ma rõõmsalt maja juurest allarippuvat nõõrredelit märgates. Lonkisin nii kiiresti kui võimalik kõieni, mis pidi mind perekonna juurde viima.

Leidsin ennast taaskord mõttelt, et mida ma siit üldse otsin? Koolipäeval? Vaatasin selja taha ja seal see kool kumaski. Aga kuidagi võõrana. Isegi tülgestavana. Muidu on ta ju alati nii abivalmis ja hele ning rõõmustav kohake.

Vinnasin ennast mööda redelit ülespoole, kuid edasi justkui

ei jõudnudki. Siis äkki lõikas kellegi käsi redeli maja platvormi küljest lahti ja ma kukkusin...

Niisiis, sellega oli see unenägu läbi. „Appi, kuidas mulle jõulud ei meeldi!” mõtlesin enne tõusmist veel. Seejärel lesisin veel kaua voodis, kuni keegi mulle käratas: „Jälle sa magad poole päevani. Tule juba üles ja hakka koristama.”

Ma mõistsin, et magasin ikka veel. Seepärast julgesin kohutavale koristamishaldjale öelda: „Mine minema, ma tahan magada!” Sellega haldjas ei leppinud, vaid tõmbas mul teki pealt ja hakkas kõditama.

Ma vandusin E ehk M- le (Ema ehk Maive) tulist kättemaksu ja ütlesin, et karistuseks ei korista ma enam mitte kunagi.

Juba kümne minuti pärast koristasin ma hoolsalt, kuna E ehk M-i oli mu ikkagi ära meelitanud. Mina aga ei saanud lahti kahtlasest tundeist, et midagi olulist on täna toimumas. Mis, seda ma ei teadnud.

Tegelikult hakkas midagi nagu kooruma. Vanavanemate juurde tuli minna. Pleieris mängis ansambel Kino oma kurba viit. Aga Kino viis oli ju alati kurb.

Minus tekkisid hirm ja kahtlus. Aga sellest hoolimata võtsin ma ennast kokku, vinnasin koti selga ja asusin teele.

Silla peal mängis ansambel Kino väga häälest ära kitarriga kitarrisoolo ja mina kukkusin pikali.

Rahutult taguotsa hõõrudes kõndisin vanamemme poole. Kõndisin nina maas ja üldse kompaktselt, et soojem oleks.

Memme maja oli... paigas. Hingasin rahunenult. Astusin uksest sisse. Mulle tuli kohe vastu hapukapsaste ja verivorstide lõhn.

„Mmm, süüa saab. Väga hea!” mõtlesin veel enne kui mind tööle rakendati, mille peale ma ikka kohe tusaselt mõtlesin: „Pagana jõulud!”

Aga jah, kogu õhtu mängis ansambel Kino oma nukraid viise ning tekitas tõeliselt hārda meeleolu, mis panigi kogu õhtule ilusa rasvase punkti. Või siis ka mitte. Kes seda enam mäletab? Nagunii oli kõik unenägu ju...

Triin Tõemäe
Röpina ÜG 11A klass

